

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van Cas (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Een deur op een kier

Er zijn van die dagen dat het leven gewoon zijn gang gaat. En dan zijn er van die dagen dat je de doden met je meedraagt. Alsof ze op je schouder zitten. Het gemis van zij die er niet meer zijn, overvalt mij geregeld. Niet zelden zonder enige aanwijsbare aanleiding. “Dood ben ik pas, als jij dat bent vergeten”, zong Bram Vermeulen – al geruime tijd een resident van de eeuwige jachtvelden – ooit met die hese stem van hem.

Ik was onlangs weer een paar dagen op stap met wijlen mijn grootmoeder, roepnaam ‘meter Maria’. Figuurlijk, uiteraard. Soms werd ze afgelost door T., de nonkel die in de eerste coronagolf de duimen moest leggen tegen die godverdomse Covid19. Twee compleet verschillende mensen, uit verschillende generaties. Twee klompjes goud, die schittering gaven aan mijn leven.

Zij, omdat ze zo’n echte rondborstige oma was, die weergaloze stoverij op tafel kon toveren, en soep met balletjes, en desserts waarvan één portie volstond om je aan diabetes te helpen. Ze was ook nog eens ruimdenkend. Toen ik mijn eerste lange relatie had, je weet wel, die ene grote jeugdliefde die we (hopelijk) allemaal tegen het lijf mochten lopen, vroeg ze zonder blozen: “Is de seks een beetje goed, jongen? En je doet het toch veilig?”. Daar had ik niet van terug. Ik stamelde van ‘ja’ en ‘ja’ en tuurde naar een onbestemde plek op het plafond. Ze kon heel goed over koetjes en kalfjes praten, maar peilde op gezette tijden ook altijd naar de essentie, naar de

dingen die er écht toe doen in een mensenleven. Ze bleef daarenboven tot het eind harer dagen informeren naar het welzijn van mijn mama, de ex-vrouw van haar zoon. Als je een kind van een kwaai scheidingsbent, zijn dat ogenschijnlijk kleine dingen die een groot verschil maken. De andere kant, het andere kamp, het was geen taboe voor haar. Dat heeft mij altijd geraakt.

Mijn nonkel T. was op een andere manier ook een onverwoestbare rots in mijn leven. Nu ja, onverwoestbaar werd plots heel relatief in april 2020. Hij had het vermogen om dingen in beweging te brengen bij mensen. Of minstens bij mij. Was iets vierkant dan vroeg hij: weet je ’t wel zeker? Was iets rond dan zei hij: misschien, maar kijk dubbel, want mogelijk heb je niet alles gezien. Was iets niet hier dan wees hij niet de weg naar daar. Je ontsnapt niet aan jezelf, spraken zijn ogen vaak, terwijl zijn stem stil bleef met de kracht van zijn bonkige bariton. Liever zette hij een deur op een kier. Liet hij open wat toch schier onmeetbaar was.

En liever zat ik nu naast hem dan dat ik schrijven moest over al wat niet meer, wat nooit meer. Wij mensen gaan altijd maar door. Wij rijgen afscheid aan afscheid. En elke dag is er wel weer een heel nieuw oud zeer. ■